

וזאת תורת השבת

בס"ד | סיפורים ליקוטים ומאמרים | פרשת במדבר תשפ"ג | עלון מס' 32

בעולם לקנות את תורתו – צא ולמד על ענוותנותו, על מידותיו ויצאות הדופן...

הרב סיים את דבריו, ולפתע הבינו הנוכחים את הכתוב בספרי הצדיקים, כי המידות הטובות הן מפתח לקנין התורה, הן הצעד הראשון בדרך העולה בית השם. 'דרך ארץ קדמה לתורה' – כי מידות טובות בין אדם לחברו הן צעד מקדים ופותח לקנין התורה, רק מי שמידותיו טובות והוא נוהג בענוה ובכבוד כלפי כל אדם – הוא היכול לזכות לקבל את התורה!

הוא שכתוב כי התורה ניתנה במדבר – המקום הכי פשוט ועממי, ועל הר סיני – ההר שהשפיל את עצמו ולא ראה בעצמו מכובד ובעל ערך. כי התנאי הראשון להתחבר לתורה – הוא לנהוג בשפלות ובאורך רוח כלפי כל אדם, לנהוג בענוות חן אצילית בכל מצב, לכבד כל יהודי באשר הוא. כדי להבטיח את החיבור שלנו לתורה, כדי לוודא שנצא מהשיעור או מסדר הלימוד כשקנינו קנין תורה אמיתי, כמה כדאי לנו לעמוד בקפידה על התנאי הזה, על מידת הענוה והשפלות, לנהוג בכבוד בחבר לספסל, בחברותא, וגם במי שטען או הבין אחרת. זהו תנאי בסיסי כדי שנוכל לצאת מלאי אושר וסיפוק רוחני נצחי מהלימוד, זהו תנאי יסודי כדי שנוכל לאהוב את התורה.

כי לימוד התורה ומידות טובות צועדים שלובי זרוע: יהודי המבקש לגדול בתורה חייב להיות עניו, לראות את עצמו ואת כל יהודי אחר כשווה בין שווים, ולכבד כל יהודי – גם אם הוא שונה במראה, בחשיבה ובדעותיו. רק כך ניתן לגדול באמת בתורה, זו הדרך המובילה להצלחה בלימוד התורה וקנינה!

תמונה מעוררת תמיהה רבת...

ישנה תמונה מפורסמת, שמאחוריה סיפור לא מספיק מוכר. זוהי תמונה משונה משהו, בה נראה גאון מפורסם 'יושב' על סולם, מחוץ לדירה בקומה הראשונה של בנין מגורים ברחוב אבטליון בבני ברק. אולי צריך לחזור שנית על התיאור כדי להבין: בנין מגורים פשוט למראה, שבחזיתו, בקומה הראשונה, על סולם, מחוץ לחלון, יושבת דמות נערצת... הסיפור מאחורי התמונה המשונה, הוא סיפור מפעים ומדהים, המלמד על פסגות של פשטות וענוה, צניעות ושפלות רוח, שהגיע אליהם אותו גאון עולם. וזה דבר המעשה:

היה זה עוד ערב סתמי. הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל הוגה בתורה בסלון ביתו, כאשר החלון פתוח ורוח ערב נעימה נכנסת בעדו. לפתע, הבחין כי הוא שומע קול בכי הולך ומתחזק, עם הזמן טון היבבות הלך וגבר...

רבי אברהם לא מסובב את ראשו, גם לא סוגר את החלון... ההיפך, הוא סוגר את הגמרא, ויורד לרחוב, לבדוק מהיכן מגיע קול הבכי. הוא הולך בעקבות הקול, ומגיע לחלון של דירה בקומה הראשונה, כאשר מבعد לחלון הוא מבחין בכמה ילדים קטנים, המשוטטים בבית לבדם ובוכים בכי תמרורים...

רבי אברהם ממתין קמעא, בודק כה וכה, נוקש בדלת, עד שהוא מגלה כי אין איש בבית, מלבד הילדים. ההורים יצאו ונעלו את הדלת, לתומם

אהבת תורה

הכנה לקבלת התורה | הרב קובלסקי שליט"א
עומדים אנו פחות משבוע קודם מתן תורה ומן הראוי הוא שנכין עצמנו להיות ראויים למעמד קבלת התורה בשלמות כדי שנוכל להרגיש באמת את הקדושה של החג הנשגב ונחוה את החווייה הנכונה שתשיע עלינו במהלך השנה כולה. להלן דברי קודש מפיו של הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א:

אנו עומדים כבר בעיצומם של ימי ספירת העומר. כל לב יהודי נרגש לקראת קבלת התורה, כל נפש מתרגשת לקראת קבלת המתנה הטובה והיקרה בעולם – היא התורה הקדושה.

המתנה הזו, היא עיקר חיינו, כי הם חיינו ואורך ימינו. הציר המרכזי עליו סובב היהודי הוא התורה – הוא מבקש לזכות בה 'ותן חלקנו בתורתך', 'הוא יפתח ליבנו בתורתך' ועוד, הוא פועל על פיה – מקיים את המצוות ודבק בדרך התורה, וגם משקיע בה את מיטב זמנו וכוחותיו – בלימוד רציף, עמוק, אהוב והביב של סוגיות התורה, אם בסדרי לימוד ממושכים, ואם בקביעות עתיים, בשיעורים יומיים ובדרשות מזדמנות.

אין סגולה כתורה, אין עוסקיה כישאלי! כל לב יהודי כמה וכוסף, מבקש לזכות בתורה הקדושה, להתחבר אליה ולחוש אותה בוערת ומוטמעת בעצמותיו. גם פרשת השבוע הנוכחי, פותחת במילים 'אם בחוקותי תלכו', וכפי שפירש"י 'שתהיו עמלים בתורה' – כי התורה היא עיקר חיינו, בה נעמול באהבה ולקנותה תכסוף נפשנו.

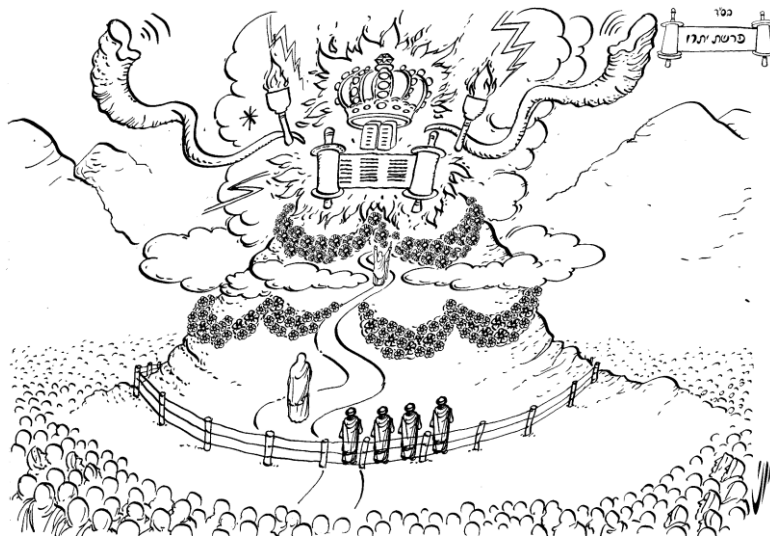
אבל, עם כל אהבתנו לתורה והבנתנו כי היא יקרה מכל, עדיין רבים מאיתנו אינם מרגישים מספיק מחוברים, ושואפים לזכות ביותר חיבור לתורה, ביותר אהבה ללימוד התורה, וכולנו שואלים: 'איך אוכל אוכל בתורה?', 'איך אוכל להתחבר יותר לתורה?', 'איך אוכל להגיע לשיעור ולהיות עירני ודרוך ומסוקרן כמו בפגישה עסקית?' 'איך אוכל לדייק בהגעה ללימוד כמו בהגעה לרופא?'

שאלה כזו, שאלו קבוצת בחורים שנכנסו אל הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל,

וביקשו לדעת 'איך זוכים לתורה, איך מגיעים לאהבת התורה ולהתמדת התורה? אולי יש תנאים מקדימים כדי לזכות במעלת התורה?' לתומם, סברו כי הרב יציע להם שיטת לימוד, אולי גם איוו סגולה לא ידועה. אך תשובתו הפתיעה אותם, כשהרב הציע להם דרך מחודשת ומקורית:

'הרי מי שזכה להגיע למעלת התורה הגבוהה ביותר, הוא משה רבנו. וכשהתורה רוצה לציין מה הן מעלותיו של משה רבנו, כדי שנכיר את תכונות האופי הדרושות למבקשים לזכות בתורה, התורה לא מספרת לנו על כשרונותיו והתמדתו, אלא משהו אחר לחלוטין...'

הבחורים האזינו מרותקים ומסוקרנים. איוו תכונת אופי מציינת התורה כתנאי לזכות בה? הרב נענה והסביר: 'כתוב 'והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה', ופירש"י שענווה זו הינה שפלות וסבלנות לכל אדם. התכונה של משה רבנו הייתה ענווה, במידת הצניעות והשפלות זכה להצטיין. כלומר – אם רצונך לדעת כיצד הצליח היהודי הכי תורני

היו בטוחים כי הילדים ישנים שנת ישרים, אך הם התעוררו ונבהלו לגלות את עצמם לבד ברחבי הבית הגדול...

רבי אברהם מבין את המצב, ואינו מתבלבל לרגע. הוא חוזר לרחוב, ובוריוות סוחב מביתו סולם גדול, ומטפס עליו כמו על צעיר, מקפץ במהירות בעזרת ניתורים על המזגנים והמעקות, ומגיע לחלון הסלון. הוא מטיב את ישיבתו במרומי הסולם – מול החלון, מגיש לילדים ממתק אותו שלחה עמו הרבנית, ופונה לילדים ברכות:

‘בואו תשבו על הספה עד שאבא ואמא יחזרו’, אומר הרב בקול נוסך רוגע, ‘ואל תפחדו, הנה אני כאן שומר עליכם... אתם רוצים סיפורים או שירים?’ – סיפורים, אבל מעניינים ולא מפחידים. בסדר? – בטת, מחייך רבי אברהם, ‘בואו, שבו ברוגע ואני אספר לכם סיפורים יפים על גדולי ישראל...’

הטיבו הבנים את כיפת השינה הלבנה שלראשם, חלקם גם גררו את הכרית והשמיכה לספה שבסלון, והתיישבו עליה ברוגע. רבי אברהם, כפי שהבטיח, יושב על הסולם מחוץ לחלון הסלון, ומספר להם מעשה בהלל הזקן... כך, שעה ארוכה, עד שההורים הואילו לשוב הביתה, ונשימתם נעתקה למראה השמרטף הנערץ!

הצלם שתפס בעדשתו את התמונה, אולי הרויח תמונה נדירה, משונה משהו, שמרתקת את כל רואיה, ואם גם ברצונכם ליהנות ממנה – תוכלו למוצאה, יחד עם הסיפור המלא לפרטיו, בספר ‘זימור הנגי’ בעמוד 29. אנו הרווחנו מסר לחיים: רבי אברהם מעולם לא בובו דקה מסדר יומו. בגילו המבוגר, גם טיפוס על סולמות לא היה תחום הצטיינותו... ובכל זאת –

רבבות שעות תורה, אלפי דפי גמרא, גאונות מופלגת ועמקות בלתי רגילה – עמדו על הסולם, נחו מחוץ לסלון באותו ערב. ראש ישיבה נערץ, מנהיג דגול לתלמידיו, גאון שכל התורה גלויה לפניו – ישב כמו גנב מחוץ לחלון, וסיפר סיפור ממש כמו בכיתה א’... מתברר, כי כדי לגדול בתורה – יש לשלב גדלות במידות טובות, בענווה ושפלות רוח. גם אם זה לא הכי נוח לגרור סולם, ובוודאי לא מכובד כראוי למעמדו של גאון מפורסם, אבל אם זה מה שנדרש כדי להגיע ילדים בוכים, אם זה מה שצריך לעשות כדי להיטיב עם הזולת ולעשות לו טוב על הלב – זה מה שעושים. כך נוהג יהודי שרוצה להתקדם ברוחניות ולשדרג את מצבו הרוחני. הצעד הראשון והבסיסי הוא לאמץ הנהגות של ענווה, סבלנות, מידות טובות ונכונות לסייע לכל יהודי!

עצות נבונות מאיש תמהוני...

את פלוני, הכיר כל בני מצוי. יהודי קשה יום, שדעתו אינה צלולה עליו והתנהגותו מעוררת תמיהה. הוא נהג להסתובב בבתי הכנסת, ולדרוש את דעתו בכל נושא וענין העומד על הפרק. סערת מזג אויר או מהפך פוליטי, דרמה בטחונות או התפתחות כלכלית – תמיד יש לו מה לומר, ולהציע... ולהביע... ולדרוש...

וכולם חייבים להסכים אתו, ולעשות כאשר ציווה. גם בנושאים אישיים לא היה מפסיק להתבטא, כשהוא גוזר על עוברים ושבים כיצד לנהוג, מתי לקום בבוקר וגם באיזה מנין להתפלל. ומי שלא ישמע בקולו ויצטייל לו – אחת דינו לצעקות רמות וצווחות לא נעימות... הלה חיבב במיוחד את מורי ורבי, כ”ק האדמו”ר מנדבורנה זצ”ל, ולא פעם היה נכנס לקודש פנימה, ומשוחח ארוכות עם הרבי. שעה ארוכה השתתה בחדר, נואם את נאומיו ומפרט את ‘עצותי הטובות והמועילות’. הרבי היה מקשיב לו בחום, ומהנהן בראשו בהבנה לכל צעה, כאילו היא מסייעת לו במיוחד...

אחד מתלמידי הישיבה ביקש לגאול את הרבי ממפגשו התכופים עם התמהוני הלו, ופנה אליו בשאלה: ‘אמור לי, הן אתה כה חכם ומשכיל, בר דעת ויודע ומבין בכל תחום ונושא. מדוע אתה מרבה להתייעץ עם הרבי? הן אתה מבין מצויין בכל תחומי החיים, וכי אתה זקוק לעזרה מהרבי?’ – שאל הבחור מתוך מטרה ברורה... הצטחק האיש, והשיב בקול שמן מנחת: ‘אכן כן, אני חכם ומבריק דיי, אין לי צורך בעצותיו של

הרבי... ההיפך – בכל פעם שאני נכנס לרבי, פורש הרבי בפניי את שאלותיו והתלבטויותיו, ומבקש לשמוע את חוות דעתי... לפיכך אני כה

אוהב להיכנס אליו – כי הוא מעריך כל כך את חוות דעתי, ומתייעץ עמי בענייניו הפרטיים ובענייני הכלל הרובצים על כתפיו...’

ולא נחה דעתו עד שהוכיח את דבריו: ‘הבה ואוכיח לך שהרבי הפץ להתייעץ עמי כל העת ומעריך את חוות דעתי’, אמר, ‘הרי כשאני מסיים לשוחח עמו, הוא מודא שיש

לי כסף לשלם לאוטובוס לחזור הביתה, ולא פעם – נותן לי משלו... הן זה מוכיח כאלף עדים כמה חשוב לרבי שאבוא אליו, ואייעץ לו מהכמתי הדגולה והגדולה...’ וכשנשאל פעם הרבי מדוע הוא מקדיש תשומת לב כה רבה לאדם מוזר ותמהוני וגם משלם לו על כך... השיב הרבי בפשטות: ‘מחובתי להקשיב לו, כי בכך אני מיקל עליו במקצת!’

לפעמים, אנו יכולים לפגוש אנשים שאינם לרוחנו, שעשויים להטריד אותנו, לגזול את זמננו, לבקש את תשומת הלב שלנו, אבל לא באמת חשוב לנו לשמוע מה יש להם לומר... יש אנשים שמתקשרים אלינו ואין לנו זמן אליהם, יש כאלה שאנחנו מעדיפים לחצות את הכביש לפני שנפגוש בהם...

הסיפור הזה, המופיע בעמוד תקל”ז בספר ‘אביהם של ישראל’ מתולדותיו של הרבי זצ”ל שיצא לא מזמן ברוב פאר והדר, מלמד אותנו ומאיר לעברנו: להקשיב למישהו שחכם פחות מאיתנו – זו מעלה יתירה, לא השפלה! להעניק יחס וסבלנות לכל אדם – זו הדרך לגדול, זה משדרג אותנו במידות טובות, ומוביל אותנו לחיבור אמין וטוב עם התורה הקדושה!

זו הדרך – עבור כולנו – לזכות לקבל את התורה. לנהוג בצניעות ובשפלות רוח, לכבד כל אדם באשר הוא אדם, להיות עניו החש שווה ערך עם כל אדם, ולכבדו כיאות. כי רק זו הדרך!

פתק שהוא ערכת הצלה...

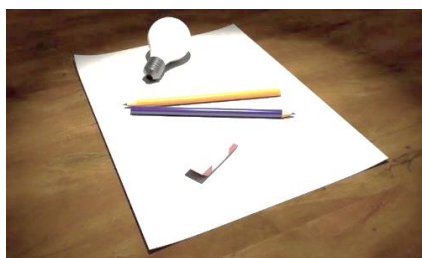
היה זה באחד מימי חול המועד. הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ”ל הסתובב בביתו מטרד, כמחפש דבר מה. אחד ממקורביו, הגאון רבי דוד פינקל זצ”ל, ראה את רבו מחפש ותר אחרי משהו, ולפיכך הציע את עזרתו.

‘עט, עט אני מחפש’, אמר רבי איסר זלמן, לנוכח עיניו של מקורבו המתעגלות בתדהמה. ‘עט? בחול המועד? מה כל כך דחוף ובער?’ ‘דחוף וגם בער’, השיבו הרב מלצר, ‘זה ענין של פיקוח נפש עבורי...’

אחרי מילים מטלטלות כאלה, נחפו רבי דוד להצטרף לחיפושים אחרי עט, עד שמצא. להפתעתו, ראה כי הרב מלצר נוטל פיסת נייר קטנה ורושם עליה את הפסוק הבא: ‘עניך לנוכח יבטו, ועפעפיך יישירו נגדך’. ראה מקורבו של הרב והשתומם: מה ענינו של פסוק זה, ומדוע מגדיר

הרב את כתיבתו בחול המועד כפיקוח נפש ממש?

השיבו הרב מלצר: ‘ראה נא בני. היה לי פתק שהוא ממש פיקוח נפש עבורי, והוא אבד לי... הן כרב בישראל, ביתי הומה מבקרים בחול המועד, הבאים להקביל פני רבם בחג.

הם עולים בביתי ובמשכני, יושבים לשולחני להתברך בברכת החג, ואנו מברכים באהבה זה את זה...

אך יש כאלה שאני מכיר אותם טוב מדי, ויודע שלא תמיד הם נראים ומתנהגים כמו בביתי... פלוני סוחר לא הגון, אלמוני אינו נוהג כשורה, ויש יהודים שכבר לא פקדו את בית הכנסת תקופה ארוכה... כשאני פוגש

אותם בחג – אני עלול להרגיש את חסרונותיהם צפים ועולים לנגד עיניי, ולחוש כי אינם ראויים לבוא בביתי לקבל את ברכתי... לפיכך כתבתי על פיתקא את הפסוק הזה, כדי להזכירני את פירושו: כשאני רואה אדם מולי – הוא בבואה שלי. כשעיניי מביטות נכחי ואני רואה אדם שאינו נוהג כשורה – אני יודע שהוא ההשתקפות שלי. אם הוא לא נוהג כשורה בכל מיני נושאים, כנראה גם אני איני נוהג כשורה בכל מיני נושאים...

אם כן, המשיך הרב מלצר והסביר, 'כבר אין לי במה להתגאות עליו, אין לי מה להתנשא מעליו. לו יש חסרונות – וגם לי יש, אם כן אנחנו שווים, ויכולים להתברך בצוותא באהבה רבה בברכת החג!' וכסיפור רבי דוד סיפור זה, הוסיף ואמר: 'באותו מעמד, התבררה לי התעלומה מה טעם נהג הרב להביט במגירה מדי פעם בעת שהיו נכנסים אליו אנשים. בתוככי המגירה היה מונח הפתק הזה, שהיה 'ערכת ההצלה' של הרב, לראות כל יהודי במשקפיים טובות, ולהרגיש אתו שווה ערך... בין המאזינים לסיפורו של רבי דוד, היתה גם בתו של הרב, כששמעה את הסיפור נחפזה להביא מהמטבח את צנצנת הסוכר בה השתמש הרב להכין כוסות קפה, והראתה כי בגב הקופסא היה הפסוק המוכר, 'ערכת ההצלה': 'עיניך לנוכה יביטו, ועפעפיך יישירו נגדך'

את הסיפור סיפר הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל, ומופיע בספר 'שאל אביך ויגדך'. הוא מלמד אותנו פרק בהלכות ענווה: אנו עשויים להיתקל בטעויות של חברים, בכשלונות של בני משפחה, באי הבנות הזועקים לשמים: 'איך לא הבנת לנהוג כך וכך? איך לא השכלת להבין מה אני רוצה ממך?' – והלב מתקומם וזועק על חסרונותיו של פלוני, שאינו מבין ואינו מקשיב, אינו מיישם ואינו מוודא, והוא טועה וכושל פעם אחר פעם, ועדיין לא הבין את המסר...

רגע לפני שנלקה את החבר, נעשה חשבון קצר: וכי אני כן מושלם? וכי אינני טועה אף פעם? וכי אני לא נכשל לעולם? פלוני לא מושלם, וגם אני לא... אם כן במה אתנשא עליו, במה ארגיש נעלה ממנו? לכולנו, כל בני האדם, יש חסרונות, צריך רק להישיר מבט פנימה, אל עומק הלב. וכשנגלה את החסרונות הטמונים בנו – ייקל עלינו להתייחס לכל יהודי בכבוד ובענווה, מתוך הבנה כי איננו יכולים לקבוע מי נעלה מרעהו ומי טוב מזולתו. 'אדרבה, תן בליבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם...'

מי הוריד את האשפה?

היה זה בחדרו של ראש ישיבת טלו, הגאון

רבי מרדכי גיפטר זצ"ל. אל החדר נכנסו בני זוג, שהקשר החיובי ביניהם עלה על שרטון, ומצב שלום הבית הידרדר במהירות, עד שנמנו וגמרו להיכנס לראש הישיבה...

ראש הישיבה האזין בקשב לטענותיהם, שמע בסבלנות הן את טענות הבעל והן את טענות האשה. כעבור שעה ארוכה של דיונים, הגיע לאחד מסלעי המחלוקת: הורדת הזבל מהבית לפח העירוני. האשה טוענת כי אין בכוחה להוריד את שקית הזבל הכבדה, ואילו הבעל טוען שהורדת הזבל אינה הולמת את מעמדו המכובד...

סעו לביתכם, ואשיב לכם בהמשך, אמר הרב. כשיצאו מלפניו, מיהר לברר את השעה בה מפונה האשפה ברחוב בו הם מתגוררים, והתברר לו כי השעה היא 7:50 בבוקר.

למחרת, בשעה 7:45 בבוקר, דמות נערצת במיוחד דפקה בדלת ביתם של בני הזוג המדוברים. היה זה הרב גיפטר בכבודו ובעצמו

שעמד בפתח וביקש בפשטות: 'אני יכול בבקשה להוריד עבורכם את שקית הזבל? בני הזוג היו המומים, כמעט נפלו תחתיהם מתעלפים. ראש הישיבה הנערץ עומד בפתח ביתם ומבקש את שקית הזבל, אך הם מסרבים כמובן לתת לו... 'עלינו למהר, מזרו אותם הרב, 'עוד שלוש דקות תגיע המשאית, אנא – הגישו לי את שקית הזבל...'

בני הזוג התמידו בסירובם, ולבסוף – הרב גיפטר סב על עקבותיו בידיים ריקות מאשפה, אך מלאות בסיפוק על שלום הבית שחזר והתייצב...

את הסיפור שמענו מפי אחד ממקורבי הרב, ודמותו של הרב בשערי הבית מבקש את שקית הזבל, כמו קוראת לעברנו וזועקת: לפעמים, עזרה פיזית לא נראית מתאימה למעמדנו. לגרור ריהוט כבד לביתו של חבר, לסייע להניע רכב בדחפיות מאומצות באמצע הרחוב, להגיש בשמחה משפחתית, לשטוף כלים בבית או לעשות עבודה אחרת שנראית לא מכובדת עבורנו... אך מי שמתבונן, מבין שהורדת האשפה, כמו כל עזרה פיזית אחרת – בבית או לזולת, לא רק שזו אינה ירידה בדרגה אלא ההיפך – זו עליה ברמת המידות טובות, זה מעלה את רמת הנפש, זה מקדם ליעד הנכסף! (מתוך הספר 'פניני פרישת השבוע' הרב קובלסקי)

קשר אמיתי הוא רק ע"י תורה

רבי ישראל מאיר פלמן שליט"א

שמעתי שני מעשים שהיו בישיבת פוניבז' אצל רבינו ראש הישיבה הגר"ש רוזובסקי זצ"ל (שמעתי זאת מאנשים שחיו באותה תקופה). אחד הבחורים שהשקיע הרבה בחברה, התחתן והלך לגור באופקים. לאחר שנים, כל חבריו שכחו אותו, ואף לא טרחו לשלוח לו הזמנה לשמחתם. הוא הרגיש כפיות טובה מצד חבריו, איך בתוך רגע קט שכבר לא היו צריכים אותו, הוא נשכח ונעזב. הדבר חרה לו מאוד, והוא החליט ללכת להפיג את צערו אצל ראש הישיבה.

הוא נכנס לרה"י ושאל אותו: "האם ראש הישיבה זוכר אותי?" ענה לו רבינו: "כן, אתה אחרי החתונה הלכת לגור באופקים. היכן אתה נמצא היום?" השיב לו האברך: "באופקים, ואני לומד שם בכולל של בני עליה". ואז תינה את צערו בפני ראש הישיבה. בתחילה ניסה

רבי שמואל להרגיע אותו ואמר לו: "כנראה החברים שלך עושים רק בר מצוות, והם יודעים שלא תטרח לנסוע עד בני ברק בשביל בר מצוה, ולכן לא שולחים לך הזמנה". אמר לו האברך: "לא, החברים שלי כבר עושים חתונות..."

ואז שאל ראש הישיבה זצ"ל: "האם שום חבר לא שולח לך הזמנות?" ענה לו: "רק שניים שולחו לי". "ומי הם?" שאל רה"י. ענה האברך, שהיו אלו החברות שלו בישיבה, שלא היו ממש מידידי, והם רק למדו יחד.

חשב ראש הישיבה לרגע, ואז אמר לו: "דע לך, שתורה היא נצחיות, ולכן רק קשר דרך תורה נשאר לנצחיות לאורך זמן. אבל סתם קשר, כאשר פג הקשר הכל נשכח".

עוד מעשה בבחור שהיה 'עסקן' בישיבה, והיה חבר של כולם, אבל בלימוד לא השקיע מאומה. יום אחד קרא לו ראש הישיבה ושאל אותו: "האם יש לך חברים?"... הוא צחק: "כולם חברים שלי..."

"ומה עם חברותות?" שאל ראש הישיבה. ענה הבחור: "זה לא חסר לי, יש לי מספיק חברה גם בלי חברותות". אמר לו ראש הישיבה: "דע לך, 'עסקנות' וחברים – זה אינטרסים. כשהם צריכים אותך – הם לידך, ברגע שלא צריכים אותך, אתה כלום. חבר אמיתי – זה רק דרך תורה. זה דבר שמקשר באמת, שאר הדברים זה לא חברות".

ועיין בפירוש המשנית להרמב"ם (דמאי פ"ב מ"ג) וז"ל: "חבר נקרא תלמיד חכם, וכן יקראו לתלמידי חכמים 'חברים'. ואולם נקראו בזה השם, כי חברתם זה לזה – חברה נאמנה, כי היא חברה לשם שמים", ע"כ.

וכן הובא בשם הרב מפוניבז' לבאר מה שכתוב בספרים (היד"א ועוד) לומר בסוף התפילה קודם יהי רצון פסוק שמתחיל בשמו ומסתיים בשמו, כדי שיוכר את שמו בעולם האמת, שלכאורה הדברים מתמיהים, האם יכול האדם לשכוח את שמו, ששמע כל יום עשרות

פעמים? וביאר, שבעולם הנצחי לא נשאר לאדם שום קשר לעולם שלנו, רק דבר שיש לו קשר נצחי. ולכן, אפילו את שמו, שהוא מכיר היטב בעולם הזה, מ"מ לא נשאר מזה מאומה בעולם הבא בלא קשר לתורה שהוא נצחי. ולכן אמרו שע"י פסוק זה, שאמרו לפי אותיות שמו, יועיל שיזכור את שמו, וישאר בידו שמו בקשר נצחי. (מתוך מאמר

של הרה"ג רבי ישראל מאיר פלמן שליט"א - גיליון 'אספקלריא')

בזכות התורה | אהבת תורה

2 סיפורים מרתקים

חדר המיון של בית החולים 'הדסה עין כרם' בירושלים המה מרופאים טרודים ואחיות עסוקות, אשר התרוצצו מחולה לחולה, בינות המבקרים, בני המשפחה, טכנאים ואנשי נקיון. רעש עצבני, שגרת, של שעת צהרים בבית החולים, מקום שבו חיי אדם תלויים על בלימה,

ומעט מידי אנשים מסורים אחראים על כך שיותר מידי דברים לא יקרו.

המיטה בה שכבתי נראית היתה כחפץ שולי לעומת גודו המכשירים שצבאו סביבי. גופי היה מחובר לאלקטרודות, לעירוי, ולכל חוט נוסף אפשרי, שיתן מענה לתפקוד לקוי של הלב, אם וכאשר, חלילה.

באותה שעה שכבו בחדר המיון שמונה עשר אנשים, ארבעה מהם שומרי תורה ומצוות. כולנו נערכנו לשנת לילה בבית החולים. כל אחד מאיתנו, בהתאם למצבו, סבור היה כי מצבו הרפואי דורש שהיית לילה בבית החולים, ואכן נערכנו בהתאם. בגדי בית החולים כבר הונחו לצידנו.

לקראת השעה שש אחר הצהרים, הגיע אל חדר המיון בנו של אחד מן הממויינים, הוציא גמרא, וללא שהיות החל ללמוד עם אביו את הדף היומי, תחילת פרק במה מדליקין. הדף היומי אינו מדלג על הימים, גם לא על יום בבית חולים.

"מגיד השיעור", יהודי נשוא פנים בשנות העמידה, החל מרצה את הגמרא לפני אביו בשפה קולחת ברורה ונעימה, בקול נעים ובהטעמה מיוחדת, ובלי משים נסחפנו גם אנו, דרך הוילונות החלקיים, והקשבנו בשקיקה לדבריו. הוא היה רהוט, וריתק את כולנו בהסבריו. לא רק אותנו... הס השלך בחדר המיון, הכל האזינו לשיעור. נדמה היה כי גם הטלפונים כיבדו את המעמד ופסקו מלצלצל. חדר המיון של בית החולים 'הדסה עין כרם', שאך לפני שניות המה, רגש ורעש, השתתק לשמע שיעור הדף היומי. והבן, "מגיד השיעור", המשיך בשיעורו, אולי אפילו לא הבחין בכך, שיש לו מאזינים נרגשים מאחורי הפרגוד.

לאחר דקות אחדות, אחד מאיתנו הרהיב עוז, והחל להשתתף בשיעור באופן פעיל. שאל, יישב והתווכח. תוך זמן קצר, שכחנו כולנו מה אנחנו בעצם עושים פה... לקראת סוף השיעור נערך ביקור רפואי במיטתו של היהודי שבנו מסר את השיעור, וכולנו שמענו: "אתה משוחרר, תהיה במעקב אצל הרופא שלך, ונראה הלאה..." הבן

המשיך את הדף עד תומו. השיעור הסתיים. למדנו דף. הלימוד החיה, הבריא, ו... "שחרר" את כולנו.

מיד אחר כך, ראיתי את אביו של "מגיד השיעור", לובש את מגבעתו ויוצא בלוויית בנו. לא עבר זמן רב, ומאחורי הווילון שמעתי את האחות מפטירה לעברו של משתתף נוסף בשיעור: "אתה יכול ללכת לביתך, תמשיך לקחת את התרופות הללו. בעצם אין לך סיבה להשאר כאן"... הסתכלתי על גופי המחובר והקשור בצינורות שונים, וחשבתי לעצמי: 'לו רק היו מודיעים לי הודעה זו'... אחות! סליחה, מה הענינים אתי? מה המצב? יש סיכוי שאשתחרר היום? "תראה, יתכן שכן, נבדוק". לאחר חצי שעה - 'זה בסדר. אתה גם יכול ללכת הביתה'... והרביעי - פשוט נעלם... מי שחרר אותו כך, בהחבא? עם שחרורי, שקט מוזר חזר שוב לשרור בחדר המיון. הדף היומי - החזיר את האנשים הביתה. ולא רק אותנו המשתתפים האקטיביים, אלא גם חלק ממכבדי המעמד... אשרי העם שככה לו.

(מכתבו של בעל המעשה שפורסם בגיליון 'מאורות הדף היומי') סיפר הגאון רבי ניסן גולדברג שליט"א, מראשי ישיבות 'אור ישראל' וראשון לציון, מעשה נפלא ששמע על אהבת תורה.

כאשר הגאון רבי ישראל זאב גוסטמן זצ"ל ראש ישיבת 'נצח ישראל' ומח"ס 'קונטרסי השיעורים' הגיע לארץ הקודש, פנה לבקר יהודי פשוט בירושלים מיוצאי העיר גרודנא. בהגיעו אליו שאל אותו הרב האם יש לו קשר משפחתי כלשהו עם ר' משה בולבין מגרודנא. אמר לו היהודי שהוא היה דודו. מששמע כך, סיפר לו הרב גוסטמן סיפור מבהיל על אותו דוד.

הלה היה יהודי בעל בית פשוט, שפעם התרגש עליו אסון ושלושה מילדיו נספו רח"ל. ברגעיו הקשים הגיע מרן הגאון רבי שמעון שקאפ זצ"ל, רבה של גרודנא, להיות עמו. שאל אותו היהודי: "אמר לי הרב, מה אוכל לעשות לעילוי נשמות ילדיי?". אמר לו הרב: "כעת נתפנו לך שלש מטות בבית, הכנס שלשה בחורי ישיבה לישון בביתך, וזו תהיה הזכות הגדולה ביותר לנשמות ילדיך". וכך עשה היהודי אחרי ה'שבעה' הכניס שלשה בחורי ישיבה, שאחד מהם היה הרב גוסטמן. בכל לילה היה היהודי בעל-הבית עומד ומחכה להם עם כוס תה חם, שאז היה יקר המציאות, עבור כל אחד מהבחורים, ואומר על כל כוס: "לעילוי נשמות ילדיי".

יום אחד העירו לו הבחורים בעדינות, שהיות והם יודעים שהוא ממתין להם בלילה עם כוסות התה, הם ממחרים לסיים את לימודם ולבוא לביתו, למרות שבעצם היו רוצים להמשיך ללמוד. שמע היהודי ואמר: "אם כן, אין צורך. אני לא ממתין יותר, ואתם תוכלו לחזור מתי שתרצו".

ומספר הרב גוסטמן, שיום אחד הוא היה חולה ונשאר במיטה כל היום. ואז, בשעת הלילה הבחין, שכשבעל הבית התכוון לעלות על יצועו, הוא נעמד ואמר: "אני לא מכין כעת שלש כוסות תה, ושזה יהיה לעילוי נשמות ילדיי"... (גיליון 'אייר נוד')

לע"נ

פרת יטלא בת שמעון ע"ה

זכות הלימוד והחיזוק בעלון זה היא לזכותה.

יום השנה: ו' סיון - חג השבועות

נתום ע"י אחד הרבנים בירושלים עיה"ק בעילום שם.

הוצאות העלון פרובות, ועל כן ניתן לתרום להחזקתו בטלפון או בכייל הרשום לפטה, לפענויינים.

להצטרפות

לרשימת התפוצה במייל:

ss0534153385@gmail.com

דרושים מפיצים בכני ברק: 0534153385